

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 904/2024
12.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бора Ристић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Предраг Девеџић“ из Врањске Бање, чији је пуномоћник Стојан Илић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4532/22 од 09.11.2023. године, у седници одржаној 12.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4532/22 од 09.11.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4532/22 од 09.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 504/19 од 03.08.2022. године, исправљене решењем истог суда П1 504/19 од 02.09.2022. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име рада преко пуне норме за период од 19.05.2016. године до 27.07.2017. године исплати новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као неоснован (став први изреке). Обавезан је тужилац да туженој исплати трошкове парничног поступка у износу од 145.450,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став други изреке).

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4532/22 од 09.11.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 504/19 од 03.08.2022. године, исправљена решењем истог суда П1 504/19 од 02.09.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Тужена је поднела одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП. Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата накнаде за рад преко норме. О овом праву тужиоца судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом као у овој правној ствари. У побијаној другостепеној одлуци изражен је правни став да тужилац није доказао да је остварио право на додатак на плату због прековременог рада што је у складу са праксом Врховног суда по овом питању, због чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање) због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, а ревидент не прилаже различите судске одлуке у којима је другачије одлучено у истој или сличној чињенично-правној ситуацији. Из наведеног разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање. Правно дејство ове посебне норме искључује примену општег правила о дозвољености ревизије због преиначене првостепене пресуде, у смислу одредбе члана 403. став 2. тачке 2. ЗПП, имајући у виду да предмет спора није заснивање, постојање нити престанак радног односа.

Тужба ради исплате поднета је 27.07.2017. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 54.006,20 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија тужиље није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**